

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.222 van 27 september 2001
in de zaak A. 110.352/VII-24.598**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. BRUGGEMAN,
 kantoor houdende te 2010 ANTWERPEN,
 Mechelsesteenweg 33

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 17 september 2001 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gelet op het ter terechtzitting rechtsgeldig maken van het per fax ingediende verzoekschrift overeenkomstig artikel 19 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRUGGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, artikel 8, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen";

2.2. Overwegende dat gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht, onbetwistbaar moet zijn;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen; dat deze rechtvaardiging tweeledig is; dat, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht;

2.4. Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft in een gesloten opvangcentrum, maar op een zelf gekozen adres; dat de verzoekende partij ter verantwoording van het uiterst dringende karakter van de vordering in haar verzoekschrift zich beperkt tot de uiteenzetting dat, aangezien zij op ieder ogenblik de onmiddellijke tenuitvoerlegging vreest van de bestreden beslissing, het betaamt deze ten spoedigste te schorsen;

Overwegende dat de verwerende partij terecht opwerpt dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet rechtvaardigt; dat immers de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing in casu niet volstaat; dat het een wezenskenmerk van een bestuurshandeling is dat ze onmiddellijk kan worden ten uitvoer gelegd, maar dat de loutere vrees dat dit op ieder ogenblik kan geschieden, op zich niet doet blijken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen; dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij wel diligent en alert heeft gereageerd, maar niet met concrete gegevens aantoonde dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, zodat de vordering als onontvankelijk wordt verworpen;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de door artikel 17, § 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig september tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.